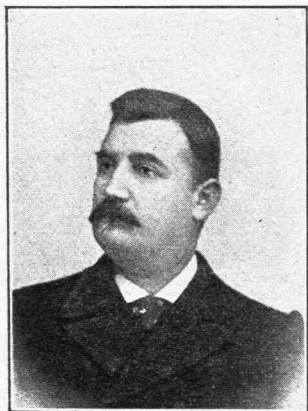

ΤΟ ΠΟΥΔΙ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ἘΜΑ ἐτελείωσαν ὅλαις ἡ ἐτοιμασίαις, ἐφόρτωσαν τὸ κασσελάκι μου καὶ οὐδὲν τρία καλάθια ἀπάνω στὸ μουλάρι, τὴ Μαροῦ μας, κ' ἐξέκινήσαμε. Οἱ γονεῖς μου καὶ μερικοὶ συγγενεῖς μ' ἐπροβόδισαν ἕως ἑνὸς διαστήματος ὅζω ἀπὸ τὸ χωριό, ἀποχαιρέτισα ὅλη τὴ συνοδεία, ἐκαθαλίκεψα καὶ, μπρὸς ἐγὼ καθάλα στὸ μουλάρι καὶ πίσω ὁ Γεώργης ὁ παρα-

γυιὸς μας, κρατῶντας ἓνα θαφινόξυλο στὸ χέρι καὶ μὲ σηκωμένη τὴ σέλα τοῦ βραχιοῦ του, ἐτραβήξαμε κατὰ τὸ δρόμο τῆς Λιναριᾶς.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔκανα μακρινὸ ταξεῖδι. Ἐπήγαινα στὴ Σύρα νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸ Γυμνάσιο.

ΣΗΜ.—Τὸν ρωσσομαθῆ φίλον κ. Ἀγαθοκλῆν Κωνσταντινίδην ἐγνώρισαν ἤδη καὶ ἐξετίμησαν οἱ ἀναγνώσταί τοῦ Ἡμερολογίου ἐκ τῶν τέως ἐν αὐτῷ ἐπιτυχῶν δημοσιευμάτων, πρωτοτύπων τε καὶ ἐκ τῆς ρωσσικῆς καὶ σερβικῆς φιλολογίας. Ἦδη, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὑπ' ὄψιν ὠραίου διηγήματός του, δι' οὗ κοσμεῖ καὶ τὸν τόμον τοῦ 1901, γνωρίζομεν αὐτοῖς καὶ τὴν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν τοῦ ἔργου ἡμῶν.

Μὲ τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου ἐζυγώσαμε στὸ λιμάνι.

Ἐρριζα μιὰ ματιὰ πέρα, ποῦ ὁ ἥλιος, μισοβουτημένος εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀπλώνε τὲς ἀκτίνες του εἰς τὴν ἀστραφτερὴ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, κ' ἐνόμισα, πῶς ἔβλεπα ἓνα πέλαγο ἀπὸ λυωμένο χρυσάφι. Ὁ λόφος, ποῦ προφύλαγει τὸ λιμάνι ἔρριχνε τὴ σκιά του ἕως πέρα στὴ βάσι τοῦ ἀντικρυνοῦ του βουνοῦ κ' ἐσκοτείνιαζε τὰ νερὰ τοῦ λιμανιοῦ μ' ἓνα χρῶμα σμαραγδένιο καὶ τόσο διάφανο ποῦ μπορούσε κανεὶς ἀπὸ ψηλὰ νὰ διακρίνῃ καὶ τὰ μικρότερα πετράδια ποῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸν πυθμένα.

Ἀκίνητη, μέσα στὸ σμαραγδένιο καθρέφτη τοῦ λιμανιοῦ, στέκει ἀγκυροβολημένη ἡ γολέττα τοῦ καπετὰν Νικολῆ. Μονάκριβο τοῦ τόπου μας καράβι, χίλιω πεντακόσῳ κοιλῷ, ἦταν καὶ τὸ καμάρι τοῦ καπετάνιου. Σὰν νὰ τὸ βλέπω : μακρὺ, στελᾶδο, φρεσκοχρωματισμένο, μὲ μποῦρδο, μὲ μιὰ περήφανη ἀρματωσιά, κοφφᾶδο, μὲ κολόναις ἄσπραις, — ὅπως τὰ γαλαξειδιώτικα καράβια, — μὲ πέννες μακρυαῖς καὶ χρυσαῖς γαλέταις, μὲ τὸ πίκι σηκωμένο ψηλὰ, μὲ τ' ἄρμπουρα γερμένα λίγο πρὸς τὰ πίσω, θαρρεῖς καὶ ἦταν πολεμικό. Ἄν πῆς γιὰ δρόμο — μὰ δὲν ἐπέερασε ἀκόμη παρτίδο ἀπὸ τὴν πλώρη του. Μποροῦσε νὰ σκάσῃ ὁ καπετὰν Νικολῆς ἀπὸ τὸ κακό του ἂν πάθαινε μιὰ τέτοια προσβολή. Νὰ τὸν περάσῃ καράβι — μὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ βουλιάξῃ τὴ γολέττα του καὶ νὰ πάῃ κι' αὐτὸς μαζί. Καὶ ποῦ τὴν ἤθελες — στὴ μπουρίνα ; ἐπετοῦσε φωτιαῖς· στὰ πρίμα ; καθεαυτὸ ἄτι ἀράπικο· στὲς βόλταις, στὸ τίραμόλα ; — εὐκίνητη σὰν γεράκι. Ὁ μάστορὸς ποῦ τὴν ἐφτιαξε ἄλλο καράβι πιά δὲν ἔκαμε. « Βάρα τὴ μπουροῦ, μπρὲ Δημητρό, » ἔλεγε πάντα μὲ ὑπερηφάνεια ὁ καπετὰν Νικολῆς, ὅταν ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν πλώρη κανενὸς καραβιοῦ. Καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ ἐκείνου, καμαρώνοντας τὸ δρόμο καὶ τὴν ἐμορφιά τῆς γολέττας δὲν ἐπρόσεχε στὴν προσβολή· τῆς τῶκανε χαλάλι.

Όταν τὴν ἔρριξε στὸ γυαλὸ τῆ γολέττα ὁ καπετὰν Νικολῆς, τῆς εἶχε δώσει τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του, ἀλλὰ εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτο ταξείδι, ποῦ πῆγε γιὰ τὰ χαρτιά στὴν Κούμη, τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ καραβιοῦ ὥστε ἄλλαξε γνώμη καὶ τὴν ἔβγαλε «Πουλί».

Κάθε νεωτερισμὸ ποῦ ἔβλεπε ὁ καπετὰν Νικολῆς στὰ εὐρωπαϊκὰ καράβια ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἐφρχρμόσῃ καὶ στὸ καμαρωμένο του τὸ «Πουλί». Εἰς ἓνα του ταξείδι στὴ Σύρα εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ἓνα μπάρκο-μπέστια μὲ διπλαῖς γάμπιαις. Εἶχε ἀκούσει πῶς αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισιν τὴν εἶχαν ἐφαρμόσει σὲ μερικὰ νέα πλοῖα οἱ ναυπηγοὶ τῆς Σύρας, ἀλλὰ ἐστοίχιζε ἀκριθὰ καὶ ὁ καπετὰν Νικολῆς δὲν εἶχε τὰ μέσα ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν παλιὰ ἀρματωσά, καὶ τὸ εἶχε κρυφὸ καὶ μὲ. Μιὰ φορὰ ὅμως ποῦ ἐναυλώθη νὰ μεταφέρῃ μπαρούτι στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἐκέρδισε πολλὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ ταξείδι, ἡ πρώτη του δουλειά, ἅμα ἔφθασε στὴ Σύρα, ἦταν ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀρματωσά τῆς γολέττας του. Καὶ ἄλλαξε πράγματι ὅψι ἡ γολέττα μὲ ταῖς διπλαῖς γάμπιαις καὶ μὲ μικρὰ κλίσι ποῦ ἔδωσαν στὰ κατάρτια πρὸς τὰ ὀπίσω. Μὲ τὴ μεταβολὴ αὐτὴ ἐπῆρε ἄλλον ἀέρα τὸ καράβι καὶ τὸ εὐτύχημα ἦτον ποῦ τὸ βρῆκαν καὶ στὸ δρόμο. Καὶ ἦταν, ἀλήθεια, ἓνα καμάρι ἡ γολέττα τοῦ καπετὰν Νικολῆ.

Εἶχαν ποιήσει ζωντανὴ τὰ ἱστιοφόρα. Τώρα μὲ τὰ βαπόρια, μὲ τὴν κυριαρχία τοῦ ἀτμοῦ, ἓνα-ἓνα ἐκλείπουν τὰ καὶ μὲν τὰ καροβάκια. Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ οἱ ἀπόγονοί μας μονάχα στὰ βιβλία καὶ στῆς ζωγραφιάς θὰ τὰ βλέπουν κι' ἂν τύχῃ νὰ ἴδωῦν κἄπου κανένα πραγματικὸ θὰ τοὺς κάνει νὰ χιμογελοῦν ὅπως χιμογελοῦν τώρα ὅταν βλέπουν κανένα φουστανελά.

Δυὸ τρία σπιτάκια, αἰώνια θαλασσοβρεμένα εἶχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Λιναριά. Τώρα, μοῦ λένε, πῶς ἔγεινε χωρὶς κ' ἐκλέγουν μάλιστα καὶ πάρεδρο. Καὶ μόνο γιατί

ἔγεινε χωριό ἔχει χάσει γιὰ μένα τὴν ποίησί της ἡ κρυσταλλολίμανη Λιναριά· πολὺ πειότερο ἀκόμη καὶ γιατί ἐκλέγει καὶ πάρεδρο.

Πόσαις φοραῖς μὲ τὸ ψαρᾶ τὸν κουμπάρο μας τὸν Θωδωρῇ ἐξεκινήσαμε ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ τὸ πυροφάνι· ἡ γυναῖκά του νὰ τραβᾷ κουπί, ἐκεῖνος νὰ καλάρη τὰ δίκτυα κ' ἐγώ, σκυμμένος ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τῆς ψαροπούλας καὶ ἀνυπόμονος νὰ περιμένω πότε θ' ἀνασύρῃ τὰ δίκτυα γεμάτα λιθρίνια, μελανούρια καὶ χίλιω λογιῶ ἄλλα ψάρια νὰ σπαράζουν μέσα ἀπὸ τὸ μανό... Πόσαις φοραῖς μᾶς ἔφερε ἡ βαρκοῦλα στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος γιὰ νὰ ψαρέψωμε χάνους καὶ ἡ καθεταῖς μας ἀνέβαζαν δέκα-δέκα τίς παρῶλες πέρκες καὶ τοὺς κιτρινόχρυσους χάνους καὶ μὲ τί ὄρεξη ἐτρώγαμε τὴν κακαθιά, καθισμένοι ἀπάνω στὴν ἀκρογιαλιά... Καϋμένα χρόνια...

Ἐξεπέζεψα στὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου βρῆκα πέντ' ἔζη πραγματευτάδες τοῦ χωριοῦ, ἑτοιμοὺς νὰ μπαρκαρισθοῦν κι' αὐτοὶ στὴ γολέττα γιὰ τὴ Σύρα.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ Μαστρογιώργης ὁ παπουτσῆς. Ἐπήγαινε κι' αὐτὸς ν' ἀγοράσῃ πετσίᾳ γιὰ τὸ μαγαζί του. Ὁ Μαστρογιώργης αὐτὸς δὲν ἦταν πολὺς καιρὸς ποῦ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ἀρρώστια ποῦ ἔπαθε ἀπὸ φόβο καὶ ἦταν ἀκόμη ἀδύνατος καὶ χλωμός. Καὶ ὁ φόβος του αὐτὸς προήλθε ἀπὸ τὸ ἐξῆς περιστατικό :

Εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Σκυῖρο —εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς,— ἓνα τσερνίκι γιὰ τὴ Σύρα μὲ τέσσερις-πέντε ἄνομάτους μέσα καὶ γιὰ μῆνες τὸ εἶχαν χαμένο — τόσο, ποῦ οἱ συγγενεῖς ἀπελπίσθησαν πιά καὶ τοὺς ἔκλαψαν γιὰ πεθαμμένους, ἔκαμαν μάλιστα καὶ τὰ κόλλυβά των. Μιά μέρα ὅμως, ποῦ ὁ Μαστρογιώργης, κατὰ τὴ συνήθειά του ἐπήγαινε στὸ ψάρεμα, ἀπάντησε στὸ δρόμο τὸν καπετάνιο τοῦ τσερνικιοῦ, ποῦ ἦταν καὶ κουμπάρος του, ποῦ πῆγαινε στὴ χώρα. Τοῦπε τὸ « καλῶς ὦρισε », τὸν

ἀγκάλιασε, τὸν ἐφίλησε, ὠμίλησε μαζί του. Ὅταν μετὰ τὸ ψάρεμα ἐγύρισε στὸ χωριό, χαρούμενος γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ τσερνικιοῦ, κ' ἐπῆγε νὰ χαιρετήσῃ τὸν καπετάνιο καὶ ἔς τὸ σπίτι του, ἔμαθε μὲ μεγάλη του ἀπορία πῶς οὔτε καπετάνιος εἶχεν ἔρθει οὔτε τσερνίκι· ἐφοβήθηκε τόσο ὁ ἄνθρωπος ποῦ πῆγε νὰ χάσῃ τὸ λογικὸ του. Ἐπесε στὸ στῶμα καὶ ἦρθε σὲ κίνδυνον ν' ἀποθάνῃ. Γιὰ πολὺν καιρὸ οἱ συγγενεῖς του δὲν τὸν ἄφιναν μοναχό, ἀπὸ φόβο μὴν ἰδῇ πάλι καμμιὰ τέτοια ὀπτασία καὶ μείνῃ στὸν τόπο. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο εἶχε περάσῃ πλέον κ᾿μποσος καιρὸς καὶ ὁ Μαστρογιώργης ἤσθάνετο καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἂν καὶ ἦταν, ὅπως εἶπα, αἰδύνατος καὶ χλωμὸς ἀκόμη.

Ὁ καπετάν Νικολῆς ἐπέμενε νὰ μπαρκαρισθοῦμε, γιατί ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα εἶχε σκοπὸ νὰ φύγῃ καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χασομερήσῃ.

Ἐνας ἐπιβάτης ἦταν νὰ ἔλθῃ ἀκόμη μαζί μας, ὁ Μανώλης, ὁ γυναικάδελφος τοῦ καπετάνιου, ἀλλὰ εἶπε πῶς θὰ ἔλθῃ ἀργότερα καὶ ὁ καπετάν Νικολῆς τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ πῶς θὰ τὸν ἐπερίμενε ἴσα μὲ τὰ μεσάνυχτα. Ἦρθαν ὅμως τὰ μεσάνυχτα, ἡ στερεοαῖς ἄρχισαν νὰ βγάζουν ἀγεράκι καὶ ὁ καπετάν Νικολῆς εἰδείγνε φανερά τὴν ἀνυπομονησία του. Τρεῖς φοραῖς εἶπε στοὺς ναῦταις νὰ βιράρουν τὴν ἄγκυρα καὶ πάλι ἐμετάνοιωνε καὶ τοὺς ἐσταματοῦσε, βυθίζοντας τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου τῆς Λιναριᾶς, γιὰ νὰ διακρίνῃ μὴν ἔρχεται ὁ γυναικάδελφός του κ' οὐ πρόσεχε μήπως ἀκούσῃ ποδοβολητό. Ἀλλὰ τοῦ κάκ υ. Μεγάλῃ ἡσυχίᾳ ἐβασίλευε ἐξω καὶ μόνο κανένα πετεινάρι ἐκραζε κάπου κάπου βραχνά. Πίσω ἀπὸ τὸ βουναλάκι ἐπρόβαλε δειλὰ δειλὰ τὸ φεγγάρι μὲ τὴ χλωμὴ του τὴ λάμψι. Τὸ ἀπόγειο ἀγεράκι ἄρχισε νὰ φυσᾷ δυνατώτερα στὰ ξάρτια τῆς γολέττας, ἡ κρυσταλλωμένη ἐπιφάνεια τοῦ λιμανιοῦ ἄρχισε νὰ θαμπώνῃ καὶ νὰ ζαρώνῃ καὶ ψιλό

φιλό κυματάκι ἄκουες νὰ κτυπᾷ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ στὰ πλευρὰ τῆς γολέττας. Ὁ καπετὰν Νικολῆς ἔχασε πιά τὴν ὑπομονή του. Οἱ ναύταις ἔστεκαν μὲ σταυρωμένα χέρια, βουβοὶ δίπλα στὴν πόμπα, περιμένοντες τὴ διαταγὴ νὰ βιράρουν. Τέλος, ἀφοῦ ἐμουρμούρισε μὲς στὸ στόμα του κάποια βρισιά, ὁ καπετάνιος ἐπρόσταξε δυνατά : «Βίρα, παιδιά !»

Τὰ ξημερώματα εἴμαστε ὡς τριάντα μίλια κάτω ἀπὸ τὴ Σκῦρο, ἀλλὰ μὲ τὸ ἔβγα τοῦ ἡλίου ἐμπονατσάρισε καὶ μόλις τ' ἀπομεσήμερο μπορέσαμε νὰ πιάσωμε τὸ Καβοδόρο. Τὸ βράδυ εἴχαμε πάλι μπονάτσα-κάλμα, ἀλλὰ ἐκεῖ κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ἐφύσηξε τὸ μελτεμάκι καὶ αὐγὴ αὐγὴ ἐμπαίναμε στὸ λιμάνι τῆς Σύρας.

Ἐγὼ εἶχα ἀνεβῇ στὴν κουβέρτα κ' ἔβλεπα ἔξω τὴν πόλι μὲ τὰ κάτασπρά της σπίτια, σταχτιὰ ἀκόμη ἀπὸ τὸ διάφανο τουμάνι τῆς αὐγῆς ποῦ ἦταν σκεπασμένα.

Ἐκεῖ στὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς γολέττας, ἀκουμπημένος μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπάνω στὴν κοπαστὴ ἐστέκετο ὁ Μαστρογιώργης. Σὰν ἔνοιωσε πῶς ἐπῆγα κοντά του ἐστράφηκε νὰ ἰδῇ ποιὸς ἦταν. Μοῦ ἐφάνηκε ἀγριεμένος καὶ κίτρινος σὰν τὸ κερί. Ἐγύρισε πάλι παρευθὺς πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔβλεπε πρὶν, πρὸς τὸ Νησάκι, καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ γλήγορα-γλήγορα τὸ σταυρό του καὶ ἄκουσα ποῦ ἐμουρμούριζε : «Ἐλα, Παναγία μου ! Βοήθα, Χριστέ μου !»

Νομίζοντας πῶς βλέπει καμμιὰ ἐκκλησία, ἄρχισα νὰ κάνω τὸ σταυρό μου κ' ἐγὼ, ἀλλὰ ὅταν ἐκύτταξα καλὰ δὲν εἶδα καμμιὰ ἐκκλησία πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔβλεπε ὁ Μαστρογιώργης, διέκρινα ὅμως ἓνα ἄνθρωπο ποῦ ἔφευγε πέρα κατὰ τὸ Τελωνεῖο.

— Βρὲ γιὰ κύτταξε καλὰ, παιδί μου, εἶπε, γυρίζοντας πάλι πρὸς ἐμένα ὁ Μαστρογιώργης, δὲν εἶνε ὁ Μανώλης ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποῦ πηγαίνει πέρα ;

— Ποιὸς Μανώλης ; ἐρώτησα ἐγὼ κ' ἐκύτταξα νὰ διακρίνω ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

— Ὁ Μανώλης, ὁ γυναικάδελφος τοῦ καπετάνιου. . .

Ἐγὼ ἐγέλασα μὲ τὴν παραγνώριση τοῦ Μαστρογιώργη, γιατί, πῶς ἦταν δυνατό νὰ εἶνε ὁ Μανώλης στὴ Σύρα, ἀφοῦ πρὸ τριάντα ὥρας τὸν ἀφήσαμε στὴ Σκυῖρο καὶ ἄλλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἔλθῃ στὴ Σύρα δὲν ὑπῆρχε.

— «Θὰ παραγνώρισε, Μαστρογιώργη, τοῦ λέγω χαμογελῶντας. — Τί θέλει ὁ Μανώλης στὴ Σύρα, ἀφοῦ προχθὲς τὸν ἀφήσαμε στὴν πατρίδα; Πῶς μποροῦσε νὰ ἔρθῃ—μὲ τὸ ἀερόστατο μήπως;

— Βρὲ παιδί μου, σοῦ λέγω πῶς εἶν' ἐκεῖνος, δὲν παραγνώρισα, ἐστεκότανε ἀπάνω σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴν πέτρα καὶ ἐκουνούσε τὸ μαντίλι του.

Ὁ καπετὰν Νικολῆς εἶχε τὴν δουλειά του καὶ δὲν ἔδωκε προσοχή σὲ μᾶς. Ὄταν ὅμως ἐβγήκαν στὴν κουβέρτα ὅλοι οἱ ταξιειδιῶτες καὶ ἤκουσαν γιὰ τὴ νέα ὁπτασία τοῦ Μαστρογιώργη, στὴν ἀρχή, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ χαμογελοῦν· ἔπειτα ὅμως ὅταν εἶδαν τὴν συγκίνησί του, ἐτραβήχθησαν παραπέρα, ἐπικράθηκαν γιὰ τὴν κατάστασί του καὶ ἄρχισαν νὰ κρυφομιλοῦν κουνῶντας τὸ κεφάλι.

— Δὲν εἶνε καλὰ ὁ καυμένος, εἶπε καὶ ὁ καπετὰν Νικολῆς.

Σὲ ῥίγη ὥρα ἀράξαμε καὶ ἐμπαίναμε στὴν τάνα, ὅταν ἀπέξω ἀκούομε μιὰ φωνή :

— Αἰ, ἀπὸ τὴ γολέττα !

Ἐγυρίσαμε ὅλοι μας κατὰ τὴ φωνή.

— Ὁ Μανώλης ! !

Ἦταν πράγματι ὁ Μανώλης, ὁ γυναικάδελφος τοῦ καπετάνιου...

Δὲν ἤμπορούσαμε νὰ πιστέψωμε ὅ,τι ἔβλεπαν τὰ μάτια μας.

Δὲν ἐπέρασαν ὀλίγα λεπτά καὶ ὁ Μανώλης ἦταν πιά μαζί μας, ὁ Μανώλης ὁ ἴδιος.

Ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ γαμπρό του μὲ ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπὸ πικρὴ χαιρεκακία.

Ὁ καπετὰν Νικολῆς ἐκατάλαβε τί ἤθελε νὰ εἰπῇ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τοῦ γυναικαδέλφου του.

— Εἶδετε ἡ ἁμαρτία ; ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ Μανώλης. Ἐφύγετε καὶ μ' ἀφήσετε, μὰ νὰ κ' ἐγὼ ἦρθα πρωτίτερ' ἀπὸ σᾶς.

— Μὰ πῶς τὰ κατάφερες ; ἐρώτησε κἄποιος.

— Πῶς τὰ κατάφερα ; νῆ, ἀντὶ ν' ἄρθω μὲ τὸ «Πουλί» ἦρθα μὲ τὸ δελφίνι, κ' ἔρριξε ἄλλη μιὰ φαρμακερὴ ματιὰ στὸν καπετὰν Νικολῆ, ὁ ὁποῖος ἄλλαζε ὄψαις.

Καὶ ἐξακολούθησε :

— Μὲ τὴν ἰδέα, πῶς ἀπ' ἐδῶ τουλόγου του θὰ μ' ἐπερίμενε, ἐτελείωσα τίς δουλειαίς μου μὲ τὴν ἡσυχία μου καὶ ἐξεκίνησα γιὰ τὴ Λιναριά, ὅπου ἐφθασα αὐγὴ-αὐγὴ. Φαντασθῆτε ὅμως τὸ θυμὸ μου, ὅταν εἶδα πῶς ἡ γολέττα εἶχε φύγει. Τί νὰ κάμω ; ἐξεκουράσθηκα λίγο κ' ἐτοιμάσθηκα νὰ γυρίσω πίσω στὴ χώρα, ὅταν ἀπὸ τὸν κάβο βλέπω νὰ ξεπροβάλλῃ μιὰ καραβίσια βάρκα κ' ἔμπαινε στὸ λιμάνι. Ἐμείνα ἀπὸ περιέργεια νὰ μάθω ποιά ἦταν ἡ βάρκα καὶ τί ἤθελε καὶ μοῦ εἶπαν πῶς ἐβγήκε νὰ πάρῃ νερό, καὶ πῶς εἶνε ἀπὸ μιὰ μπρατσέρα ποῦ βολτατζάρει ὄζω ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ἐρώτησα τοὺς ναύταις γιὰ ποῦ πηγαίνουν καὶ μοῦ εἶπαν πῶς πᾶνε γιὰ τὴ Σύρα. Τοὺς παρεκάλεσα νὰ μὲ πάρουν, ἐδέχθησαν, ὁ καιρὸς βολικὸς, ἂν καὶ πέσαμε σὲ μπονάτσα κἄμποσαις ὥραις, κ' ἐφθάσαμε στὴ Σύρα στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἂν ἀγαπᾶτε. Μωρὲ καίχι, βρὲ παιδιὰ, σωστὸ ξεφτέρι, ἀληθινὸ δελφίνι, ὄχι «Πουλί».

Καὶ ἔρριξε καὶ τρίτη ματιὰ στὸ γαμπρό του ἐκεῖ ποῦ τὸν ἔκαιε, ἐνῶ ὁ καπετὰν Νικολῆς χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἔτριξε τὰ δόντια ἀπὸ τὴ λύσσα του.